

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/57/2019
Identifikačné číslo spisu: 2711205489
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2711205489.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Heineken Slovensko, a.s., so sídlom Novozámocká 2, 947 01 Hurbanovo, IČO: 36 528 391, zastúpeného advokátom JUDr. Allanom Böhmom, Jesenského 2, Bratislava proti žalovanému: ČAMBAL INVEST, a.s., so sídlom Koreszkova 1, 909 01 Skalica, IČO: 36 241 504, o zaplatenie 6.362,17 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/122/2017-429 z 11. decembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/122/2017-429 z 11. decembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cb/20/2011-320 zo 16. mája 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.362,17 eur spolu s 9% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 6.362,17 eur od 19. júna 2010 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a to výsluchom strán, výsluchom svedkov, výpismi z Obchodného registra, rámcovou zmluvou o spolupráci, výpoveďou rámcovej zmluvy o spolupráci, odpoveďou na výpoveď od zmluvy, vyjadrením žalovaného k výzve na zaplatenie, dohodou o urovnaní, čiastočným výpisom z účtu žalobcu, dohodou o ukončení platnosti rámcovej zmluvy o spolupráci, spisom Okresného súdu Komárno sp. zn. 4Cb/106/2009, oznámením J. K., fotografiami, vyjadreniami žalobcu aj žalovaného a ostatným spisovým materiálom.

3. Predloženými listinnými dôkazmi (najmä rámcová zmluva o spolupráci, dodatok k zmluve, výpoveď zo zmluvy a dohoda o urovnaní) mal súd preukázané a v konaní ani nebolo sporným, že dňa 30. apríla 2007 bola medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Kráľovský pivovar Krušovice Slovakia s.r.o. a žalovaným platne uzatvorená rámcová zmluva o spolupráci na dobu určitú do 1. mája 2012, t. j. na dobu 5 rokov. Hlavným účelom zmluvy bola spolupráca pri prevádzkovaní prevádzky žalovaného s názvom „Royal Café“ na adrese Koreszkova 1, Skalica. Podľa čl. III. bod 4 zmluvy mal právny predchodca žalobcu poskytnúť žalovanému finančné prostriedky - investície, ktoré smel žalovaný použiť

výhradne na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice. Celková dohodnutá investícia do prevádzky predstavovala sumu 16.596,96 eur (500.000 Sk), pričom mala byť poskytnutá nasledovne v roku 2007 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru, v roku 2008 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru a na reklamnú podporu značky a v roku 2009 vo výške 3.319,39 eur (100.000 Sk) na reklamnú podporu značky, za podmienky, že odber tovaru zo sortimentu právneho predchodcu žalobcu bude 100 HL za rok resp. 8,5 HL za mesiac. Finančné plnenie zo strany žalobcu žalovanému vo výške 500.000 Sk sa potom vzťahovalo na celé v zmluve dohodnuté obdobie trvania zmluvy, t. j. na 5 rokov. Prijatie finančného plnenia žalovaným vo výške 16.596,96 eur (500.000 Sk) žalovaný nespochybnil a potvrdil prijatie tohto plnenia dodatkom zo dňa 30. mája 2008 k rámcovej zmluve o spolupráci likvidátor právneho predchodcu žalobcu. Q.S. a S. E. za žalovaného sa dohodli na zmene rámcovej zmluvy tak, že z čl. III. bod 3.4 zmluvy vypustili podmienku týkajúcu sa minimálneho odberu piva pre poskytnutie dohodnutej investície do prevádzky. Výpisom z Obchodného registra žalobcu mal súd preukázané, že sa žalobca dňom 1. októbrovom 2009 stal právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti Kráľovský pivovar Krušovice Slovakia s.r.o. V konaní nebolo sporným, že žalobca vyplatil žalovanému celkovú dohodnutú investíciu vo výške 16.596,96 eur, ktorá slúžila na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že dohodou o urovnaní zo dňa 15. januára 2010 si žalobca a žalovaný medzi sebou urovnali sporné nároky a to konkrétne nárok žalovaného na vyplatenie finančných prostriedkov podľa čl. III. bod 3.4 zmluvy s ohľadom na dodatok k zmluve. Uvedenou dohodou o urovnaní zo dňa 15. januára 2010 zostala platnosť a účinnosť rámcovej zmluvy o spolupráci nedotknutá a zmluvné strany sa zaviazali naďalej spolupracovať pri prevádzkovaní gastronomickeho zariadenia „Royal Café“, čiže naďalej pokračovať v reklamnej podpore značky Krušovice. Spolupráca na základe zmluvy mala pokračovať až do 1. mája 2012. Na základe výpovede žalovaného zo dňa 23. marca 2010 došlo v súlade s čl. V bod 5.2 zmluvy k predčasnému ukončeniu zmluvnej spolupráce so žalobcom ku dňu 31. máju 2010. Žalobca v konaní platnosť výpovede nenamieta, výpoveď akceptoval s tým, že žiadal vrátiť pomernú časť investície vyplatenú žalovanému v sume 6.362,17 eur za obdobie po zániku zmluvy z dôvodu predčasného ukončenia zmluvnej spolupráce zo strany žalovaného. Žalovaný s uvedeným nárokom žalobcu nesúhlasil, bránil sa predovšetkým tým, že nemá voči žalobcovi nesplnené záväzky, nakoľko so žalobcom uzatvoril dohodu o urovnaní, v rámci ktorej boli všetky ich vzájomné vzťahy vysporiadané, keď v zmysle čl. II. dohody o urovnaní bolo dohodnuté, že uzavretím dohody v plnom rozsahu zanikajú a súčasne sa dohodou nahrádzajú všetky nároky žalobcu vyplývajúce mu voči žalovanému. V konaní tak bolo sporným, či žalobcovi svedčí nárok na vrátenie pomernej časti investície v sume 6.362,17 eur za obdobie po zániku zmluvy. Samotnú výšku žalovanej pohľadávky žalovaný nenamieta.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyslovil názor, že celková dohodnutá a aj vyplatená investícia vo výške 16.596,96 eur sa v zmysle zmluvy vzťahuje na celé dohodnuté obdobie predpokladanej dĺžky trvania zmluvnej spolupráce počas piatich rokov, čiže na interiérové vybavenie a na reklamnú podporu značky Krušovice až do dňa 1. mája 2012, ktorým dňom mala zmluva na dobu určitú riadne skončiť. Nárok žalovaného na uvedenú sumu 16.596,96 eur sa vzťahoval a bol podmienený trvaním zmluvy a plnením si zmluvných povinností zo strany žalovaného počas 5 rokov. Žalobca mal pri uzatváraní tejto zmluvy záujem na tom, aby zmluva (a zmluvný záväzok žalovaného) trvala 5 rokov a v súvislosti s uvedenou dobou trvania zmluvy bol ochotný poskytnúť žalovanému sumu 500.000,- Sk na plnenie záväzkov žalovaného v súvislosti s plnením zmluvných povinností žalovaného. Konštatoval, že ak by zmluvné strany takýto zámer nemali, neboli by v zmluve stanovovali trvanie zmluvy 5 rokov, ale uzatvorili by zmluvu na dobu neurčitú s výpovednou dobou dva mesiace. Potom zánikom takejto zmluvy na dobu neurčitú by žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie plnenia poskytnutého žalovanému na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice. Zmluva by takto mohla zaniknúť hneď po dvoch mesiacoch, resp. po troch rokoch a reklamná podpora žalobcu zo strany žalovaného by sa nemusela realizovať po dobu 5 rokov.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že o správnosti uvedeného záveru svedčí aj obsah dohody o urovnaní zo dňa 15. januára 2010, podľa ktorej platnosť a účinnosť rámcovej zmluvy o spolupráci v

zení jej dodatku č. 1 dohodou o urovnaní ostáva nedotknutá a zmluvné strany sa zaviazali naďalej spolupracovať pri prevádzkovaní gastronomického zariadenia „Royal Café“.

6. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že žalovanému nepatrí investícia od žalobcu na celé pôvodne dohodnuté obdobie trvania zmluvy 5 rokov, ale len za obdobie reálneho trvania zmluvy do dňa účinnosti výpovede zo zmluvy. Zmluva zanikla pred obdobím 5 rokov, odpadol preto právny dôvod na plnenie žalobcu pre žalovaného na obdobie od zániku zmluvy do konca obdobia, počas ktorého mala zmluva trvať. Súd zdôraznil, že k zrušeniu zmluvy síce došlo o 23 mesiacov skôr, než ako bola dĺžka zmluvy v samotnej zmluve dohodnutá. Investícia do prevádzky v celkovej sume 16.596,96 eur (500.000 Sk) mala byť síce vyplácaná postupne a poskytnutá v roku 2007 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru, v roku 2008 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru a na reklamnú podporu značky a v roku 2009 vo výške 3.319,39 eur (100.000 Sk) na reklamnú podporu značky, avšak z obsahu zmluvy vyplýva, že išlo o finančné prostriedky, investície, ktoré sa týkajú celého obdobia platnosti zmluvy piatich rokov. Uvedené podporuje tiež gramatický výklad zmluvy z ktorého vyplýva, že sa nejedná o investície „za rok“ 2007, ale že sa „v roku“ 2007 vyplatí určitá suma. Teda určitá stanovená suma na vyplatenie nie je plnením, ktoré sa vzťahuje za konkrétne obdobie, ale celá platba 500.000 Sk sa podľa názoru súdu na základe obsahu zmluvy vzťahuje na predpokladanú dĺžku trvania celého obdobia 5 rokov. Konštatoval, že bolo potrebné rozlišovať medzi dohodou o čase vyplatenia finančných prostriedkov a momentom vzniku nároku na ich vyplatenie, ku ktorému došlo až poskytnutím plnenia zo strany žalovaného reklamnou činnosťou. Súd tak vyhodnotil, že pokiaľ došlo ku skoršiemu ukončeniu zmluvy o spolupráci, tak žalovaný nadobudol bezdôvodné obohatenie za obdobia, počas ktorého mala ešte zmluva trvať a žalovanému nepatrí investícia poskytnutá mu vopred na celé dohodnuté obdobie trvania zmluvy. Uzavrel, že je potrebné alikvótnu časť investície (za obdobie, keď zmluva prestala platiť) žalobcovi vrátiť.

7. V súvislosti s obranou žalovaného spočívajúcou v tom, že nemá voči žalobcovi nesplnené záväzky, nakoľko so žalobcom uzatvoril dohodu o urovnaní, v rámci ktorej boli všetky ich vzájomné vzťahy vysporiadané, keď v zmysle čl. II. dohody o urovnaní bolo dohodnuté, že uzavretím dohody v plnom rozsahu zanikajú a súčasne sa dohodou nahrádzajú všetky nároky žalobcu vyplývajúce mu voči žalovanému, súd prvej inštancie konštatoval, že tieto jeho skutkové tvrdenia neobstoja, nakoľko dohoda o urovnaní bola medzi stranami uzatvorená dňa 15. januára 2010, pričom dohodou o urovnaní strany medzi sebou urovnali iba sporné nároky, v tom čase existujúce, konkrétne nárok žalovaného na vyplatenie finančných prostriedkov podľa čl. III. bod 3.4 rámcovej zmluvy o spolupráci zo dňa 30. apríla 2007 v sume 9.958,18 eur s ohľadom na splnenie podmienky odberu tovaru zo sortimentu žalobcu, a netýkala sa vzťahov a záväzkov do budúcnosti. Zmluva o spolupráci zostala aj po uzavretí dohody platná a pre zmluvné strany záväzná, pričom prehlásenie strán, že nebudú mať medzi sebou už nároky, súvisí práve s tým, že bola vyriešená platba aktuálna ku dňu uzatvorenia dohody o urovnaní a nedošlo ku zmene zmluvy o spolupráci. Dohoda bola uzatváraná ešte počas platnosti zmluvy o spolupráci. Uvedená dohoda o urovnaní neriešila nároky, ktoré vzniknú v budúcnosti v súvislosti s úhradami alebo neplnením si nárokov do obdobia platnosti zmluvy, čiže do 1. mája 2012. Súd vyhodnotil dohodu o urovnaní za platnú, ktorá bola uzatvorená v súlade s § 585 Občianskeho zákonníka. Až po uzavretí dohody o urovnaní došlo k ukončeniu zmluvy o spolupráci a to výpoveďou zo strany žalovaného. Podľa § 585 Občianskeho zákonníka môžu byť predmetom dohody o urovnaní iba práva existujúce v čase jej uzavretia. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom uplatňovaná výška istiny v sume 6.362,17 eur predstavuje pomernú časť vopred vyplatenej investície za zostávajúcu dĺžku predpokladaného trvania zmluvy 23 mesiacov. Nárok žalobcu na vrátenie pomernej časti investície za zostávajúcu dĺžku predpokladaného trvania zmluvy vznikol žalobcovi až predčasným ukončením zmluvnej spolupráce, t. j. uplynutím výpovednej doby dňa 31. mája 2010. Zdôraznil, že dohoda o urovnaní bola medzi stranami uzatvorená ešte dňa 15. januára 2010, tak nárok žalobcu vzniknutý až dňom ukončenia zmluvnej spolupráce k 31. máju 2010 ešte nemohol byť predmetom dohody o urovnaní zo dňa 15. januára 2010.

8. V súvislosti s ďalšou obranou žalovaného, ktorý tvrdil, že aj po zániku zmluvy naďalej pokračoval v reklamnej podpore značky Krušovice na svojej prevádzke „Royal Café“ v Skalici až do júna 2014

uviedol, že bola pre daný skutkový stav irelevantná, nakoľko práva a povinnosti zmluvných strán dňom účinnosti výpovede zo zmluvy ku dňu 31. máju 2010 zanikli a to na základe výpovede danej práve žalovaným. Práve žalovaný urobil právny úkon smerujúci k zániku zmluvy o spolupráci. V prípade, ak by žalovaný plnil svoje určité povinnosti na základe zmluvy o spolupráci aj po jej zániku, takéto plnenie by už nebolo povinným plnením žalovaného, za ktoré by mu prislúchala dojednaná odmena v zmysle zmluvy, ale by sa jednalo iba o využitie jeho práva používať predmety, ktoré mu boli zo strany žalobcu poskytnuté. Poukázal na výzvu zo dňa 1. júna 2010, ktorou reagoval na doručenie výpovede zo zmluvy, kde vyzýval žalovaného na vrátenie pomernej časti sumy, ktorá bola žalovanému vyplatená v zmysle bodu 3.4 čl. III. zmluvy vo výške 6.362,17 eur, súčasne vyzval žalovaného aj na vrátenie materiálneho vybavenia a reklamných predmetov, ktoré mu boli v zmysle zmluvy poskytnuté. Teda zámerom žalobcu nebolo, aby žalovaný po zrušení zmluvy naďalej pokračoval v reklamnej podpore značky Krušovice na svojej prevádzke „Royal Café“ v Skalici a preto takáto obrana žalovaného neobstoí. Keďže po ukončení spolupráce nebol žalovaný povinný na reklamné plnenie dojednané v zmluve, nemohlo mu vzniknúť už ani tomu prislúchajúce zmluvné právo na „odmenu“ zo strany žalobcu za plnenie niektorých povinností vyplývajúcich zo zaniknutej zmluvy o spolupráci. Po ukončení zmluvy o spolupráci nebol žalobca ďalej povinný poskytovať žalovanému odmenu za prípadné reklamné plnenie v zmysle zmluvy a od žalovaného žiadne plnenie povinností ani nepožadoval.

9. Súd poukázal na rozpor v samotných tvrdeniach žalovaného, keď žalovaný na jednej strane nesúhlasil so skutkovým tvrdením žalobcu, že by zmluva o spolupráci upravovala odmenu za reklamné služby, podľa neho sa jednalo o nahradenie preukázaných investícií, keď sa v článku III. bod 3.4 zmluvy hovorí o investíciách a na strane druhej sa žalovaný snažil preukázať, že aj po zrušení zmluvy vykonával reklamné služby značke Krušovice, čím mu mal vzniknúť nárok na poskytnuté investície. Žalovaný však vo svojich tvrdeniach opomenul, že v článku III. bod 3.4 zmluvy sa nehovorí len o investíciách do prevádzky ale aj o investíciách na reklamnú podporu značky. Rovnako z uzatvoreného dodatku ku zmluve zo dňa 30. mája 2008 vyplýva povinnosť reklamnej podpory značky Krušovice. Poukázal na to, že aj v zmysle žaloby podanej žalovaným ako žalobcom na Okresný súd Komárno, konanie vedené pod sp. zn. 4Cb/106/2009, sa jedná o finančné prostriedky na reklamnú podporu značky Krušovice, ktoré mali byť žalovanému uhradené. Súd, prejednávajúc vec sporovú, v ktorej bolo povinnosťou strán tvrdiť určité právne skutočnosti a tieto v konaní preukázať, nemal za preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že žalovaný vynaložil na prevádzku investície a finančné prostriedky v súvislosti s plnením rámcovej zmluvy, žalovaný nepreukázal ich výšku a obdobie, kedy mali byť tieto realizované.

10. Za podstatný v tomto smere nepovažoval rozpor strán, či sa medzi stranami jednalo alebo nejednalo o „HORECA zmluvu“, nakoľko uvedené nemalo vplyv na rozhodnutie súdu. Čo sa týka tvrdenia žalovaného o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu na trhu, považoval súd tieto tvrdenia za nepodstatné s poukazom na rozhodnutie protimonopolného úradu, z ktorého vyplýva opak. Čo sa týka dohody o ukončení platnosti rámcovej zmluvy o spolupráci zo dňa 29. apríla 2008, táto nebola vyhodnotená ako platná, nakoľko výsluchmi svedkov a konateľa žalovaného bolo preukázané, že na nej chýbal podpis oprávnenej osoby, ktorá mohla konať v mene žalovaného. Upriamil pozornosť na to, že sa účastníci zmluvy, po dni 29. apríla 2008, naďalej správali tak, že zmluva o spolupráci naďalej trvá, následne urobili k nej aj písomný dodatok a na základe platnej a trvajúcej zmluvy uzatvorili aj dohodu o urovnaní.

11. Uzavrel, že keďže si žalovaný uplatnil právo výpovede, v dôsledku ktorej došlo k skončeniu zmluvnej spolupráce k 31. máju 2010, t. j. po 37 mesiacoch trvania spolupráce, avšak vyplatená investícia slúžila na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice počas celého dohodnutého obdobia zmluvnej spolupráce až do 1. mája 2012, tak žalobcovi vznikol nárok na vrátenie pomernej časti vyplatennej sumy a to vo výške zodpovedajúcej dobe, o ktorú sa predčasne ukončil zmluvný vzťah strán. Žalobca vypočítal svoj nárok tak, že z celkovej sumy investície vo výške 16.596,96 eur poskytnutej na obdobie predpokladanej dĺžky trvania zmluvy 60 mesiacov, vypočítal pomernú časť investícií za obdobie 23 mesiacov, o ktoré bola zmluva v dôsledku výpovede zo strany žalovaného zrušená, čomu prislúchal nárok vo výške 6.362,17 eur.

12. Žalobca podaním zo dňa 1. júna 2010 vyzval žalovaného na vrátenie pomernej časti investície v sume 6.362,17 eur za obdobie po zániku zmluvy v lehote 3 dni od doručenia tejto výzvy. Keďže žalovaný svoj dlh voči žalobcovi riadne a včas neplnil, súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.362,17 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6.362,17 eur od 19. júna 2010 do zaplataenia, pričom začiatok počítania úroku z omeškania je určený dňom nasledujúcim po uplynutí poskytnutej lehoty 3 dni na vrátenie pohľadávky, pričom výzva zo dňa 1. júna 2010 bola žalovanému doručená dňa 15. júna 2010. Keďže omeškanie žalovaného nastalo dňa 19. júna 2010 súd na výšku úrokov z omeškania použil právny predpis účinný k prvému dňu omeškania t. j. ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka účinné od 1. januára 2009 podľa ktorého, ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva teda vo výške podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania vo výške 1 % ročne.

13. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 31Cob/122/2017-429 z 11. decembra 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%.

14. Poukázal na zistený skutkový stav vyplývajúci zo záväzných skutkových zistení súdu prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), ktoré sú založené na skutkových tvrdeniach, ktoré sa považujú za uznané (§ 151 ods. 1, § 186 ods. 2 C. s. p.), a na vykonaných dôkazoch hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 191 C. s. p.), pričom konštatoval, že jednotlivé skutkové zistenia zodpovedajú obsahu listinných dôkazov založených v spise, proti ktorým strany nevzniesli žiadne námietky. Poukázal na medzi účastníkmi nesporné skutočnosti, že právny predchodca žalobcu mal žalovanému poskytnúť podľa čl. III. bod 3.4 rámcovej zmluvy finančné prostriedky - investície do prevádzky žalovaného „Royal Café“ v sume 16.596,96 eur (500.000 Sk), a to v roku 2007 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru, v roku 2008 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru a na reklamnú podporu značky a v roku 2009 vo výške 3.319,39 eur (100.000 Sk) na reklamnú podporu značky, za podmienky, že odber tovaru zo sortimentu právneho predchodcu žalobcu bude 100 HL za rok resp. 8,5 HL za mesiac, a že dodatkom k rámcovej zmluve o spolupráci zo dňa 30. mája 2008 došlo k vypusteniu podmienky, na ktorú sa viazalo vyplatenie finančných prostriedkov v sume 16.596,96 eur a to, že odber tovaru zo sortimentu KPK bude 100 HL za rok resp. 8,5 HL za mesiac, neboli medzi stranami sporné a konštatoval, že taktiež nebolo medzi stranami sporné, že výpoveďou zo strany žalovaného došlo k ukončeniu zmluvnej spolupráce na základe predmetnej rámcovej zmluvy v znení jej dodatku ku dňu 31. mája 2010.

15. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že zo žiadneho ustanovenia rámcovej zmluvy o spolupráci, ani jej dodatku, ani dohody o urovnaní nevyplyvajú tvrdenia žalobcu, že finančné prostriedky poskytnuté žalovanému v zmysle čl. III. bod 3.4. rámcovej zmluvy o spolupráci boli viazané na celé dohodnuté obdobie trvania rámcovej zmluvy o spolupráci t. j. do 1. mája 2012, a že pri predčasnom ukončení zmluvnej spolupráce je žalovaný povinný vrátiť pomernú časť investícií za obdobie po zániku zmluvy. Jedinou podmienkou ich poskytnutia bol odber tovaru zo sortimentu právneho predchodcu žalobcu 100 HL za rok resp. 8,5 HL za mesiac, ktorá podmienka bola zmluvnými stranami vypustená dodatkom k rámcovej zmluve o spolupráci zo dňa 30. mája 2008. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ani nevplyva, na základe akých konkrétnych vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že obidve zmluvné strany mali zámer, aby právny predchodca žalobcu poskytol investície žalovanému podľa článku III. bod 3.4. rámcovej zmluvy za podmienky trvania zmluvného vzťahu počas celého dohodnutého obdobia trvania zmluvy. Výslovil názor, že ustanovenie článku III. bod 3.4. rámcovej zmluvy o spolupráci ako prejav vôle (právny úkon) je totiž potrebné vykladať v súlade s výkladovými pravidlami v § 266 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka, ktoré si podľa judikatúry v zásade vyžadujú komplexný pohľad na okolnosti prípadu (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 4 MOBdo 6/2011 a ďalšie). Vo všeobecnosti ale z § 266 ods. 1 aj 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri výklade prejavu vôle je podstatný objektívny horizont adresáta prejavu vôle, teda to, ako s ohľadom na všetky

okolnosti adresát mohol a mal určitý prejav vôle chápať. Konštatoval, že v predmetnej veci nebolo zistené, že by žalovanému musel byť známy žalobcom tvrdený úmysel podmieniť poskytnutie investícií trvaním zmluvy počas celého dohodnutého obdobia trvania zmluvného vzťahu, a že v prípade predčasného ukončenia zmluvy bol žalovaný povinný vrátiť pomernú časť investícií, v dôsledku čoho treba použiť len výkladové pravidlá vyplývajúce z § 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka. Ustanovenie čl. III. bod 3.4. zmluvy vyslovene hovorí o tom, na aký účel, v akej sume a v ktorých kalendárnych rokoch budú poskytnuté investície do interiéru a na reklamnú podporu, keď jedinou podmienkou ich poskytnutia bol odber tovaru zo sortimentu právneho predchodcu žalobcu 100 HL za rok resp. 8,5 HL za mesiac, ktorá podmienka bola zmluvnými stranami vypustená dodatkom k rámcovej zmluve o spolupráci zo dňa 30. mája 2008, čo nebolo v konaní sporné. Žiadne iné podmienky poskytnutia investícií neboli obsahom rámcovej zmluvy o spolupráci v znení jej dodatku. Z obsahu celej rámcovej zmluvy o spolupráci v znení jej dodatku ani z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna dohoda zmluvných strán, podľa ktorej by bol žalovaný povinný v prípade predčasného ukončenia zmluvy vrátiť pomernú časť investícií, ako to tvrdil žalobca. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že sám zamestnanec žalobcu na odvolacom pojednávaní uviedol, že v predmetnej rámcovej zmluve o spolupráci nie je upravené, že by bol žalovaný povinný pri predčasnom ukončení zmluvy vrátiť pomernú časť investícií, ale že žalobca to má vo svojich zmluvách vyslovene tak upravené. Z rámcovej zmluvy o spolupráci vyplýva pre žalovaného jedine povinnosť pri ukončení zmluvy odovzdať prenajaté hnutelné veci a to najneskôr v deň ukončenia zmluvy, čo je vyslovene upravené v článku IV. bod 4.4.

16. Za sporné medzi stranami označil odvolací súd obchodné zvyklosti, na ktoré poukázal žalobca, a na ktoré sa má podľa jeho názoru v predmetnom spore prihliadať a to, že v pívovarníckom odvetví je bežné, že investície sa vyplácajú na základe zmlúv o spolupráci vopred na celé dohodnuté zmluvné obdobie, pričom v prípade predčasného ukončenia je zákazník povinný vrátiť alikvótnu časť vyplatených investícií. Poukázal na článok VII. bod 7.4 rámcovej zmluvy o spolupráci z ktorého vyplýva, že pri určení práv a povinností zo záväzkového vzťahu sa prihliada na obchodné zvyklosti zachovávané v danom obchodnom odvetví. Obchodné zvyklosti, na ktoré odkazuje zmluva, sú aplikovateľné na základe zmluvy. Vždy však musí byť obchodná zvyklosť jednoznačne identifikovaná. Žalobca nepreukázal, čoho konkrétne sa týka obchodná zvyklosť, na ktorú sa má v zmysle citovaného článku VII. bod 7.4 prihliadať, a preto odvolací súd uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu obchodnej zvyklosti aplikovateľnej na základe zmluvy. Žalobca existenciu obchodných zvyklostí zachovávaných všeobecne v danom obchodnom odvetví preukazoval dvomi kópiami zmlúv o obchodnej spolupráci. Obsahom spisu je aj jedna kópia zmluvy o obchodnej spolupráci uzatvorená spoločnosťou Pivovary Topvar, a.s., ktorej obsah označil za nečitateľný a jedna kópia zmluvy o obchodnej spolupráci uzavretá medzi spoločnosťou Pivovar STEIGER a.s. a klientom je bez označenia dátumu jej uzavretia. V súvislosti s existenciou obchodných zvyklostí odvolací súd poukázal na to, že dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvyklosť existuje, aký je jej obsah, a že sa v príslušnom obchodnom odvetví všeobecne zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva, avšak žalobca v tomto smere svoje dôkazné bremeno neunesol. Vzhľadom na uvedené v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný získal majetkový prospech plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, k akému záveru nesprávne dospel súd prvej inštancie, ani že by žalobcovi vznikol z iného dôvodu nárok na vrátenie pomernej časti investícií za obdobie po zániku predmetnej rámcovej zmluvy o spolupráci, v dôsledku čoho odvolací súd postupom podľa § 388 C.s.p. jeho vecne nesprávny rozsudok zmenil a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

17. Nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, v konaní bol žalovaný úspešný v rozsahu 100%, v dôsledku čoho odvolací súd podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 369 ods. 1 C.s.p. priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu 100% všetkých trov konania proti neúspešnému žalobcovi (výrok II).

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolaateľ“) dovolanie podľa ust. § 420 písm. f/ CSP a ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

19. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal, že odvolací súd bez toho, aby dokazovanie v súlade s § 383 a § 384 CSP zopakoval alebo

doplnil, založil svoje rozhodnutie na inom/odlišnom skutkovom stave ako bol zistený a ustálený súdom prvej inštancie, hoci ním bol odvolací súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Poukázal na to, že súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti žaloby vychádzajúc zo skutkového zistenia, že obsahom predmetného zmluvného záväzku medzi žalobcom a žalovaným (rámcová zmluva) bola dohoda strán o tom, že investícia v sume 16.596,96 eur sa v zmysle zmluvy vzťahuje na celé dohodnuté obdobie predpokladanej dĺžky trvania zmluvnej spolupráce počas 5 rokov tzn. že žalovanému patrí dohodnutá odmena/investícia len za obdobie riadneho trvania zmluvnej spolupráce a teda v prípade predčasného ukončenia rámcovej zmluvy je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi pomernú/alikvótnu časť ním vopred a jednorazovo vyplatenej odmeny/investície. V súvislosti s uvedeným zdôraznil, že podľa rozhodovacej praxe dovolacieho súdu predstavuje určenie obsahu právneho úkonu otázku skutkovú (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2019 zo 14. marca 2019). Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento rovnakú skutkovú otázku, konkrétne otázku rámcovej zmluvy, posúdil presne opačne ako to urobil súd prvej inštancie, keď uviedol, že zo žiadneho ustanovenia rámcovej zmluvy o spolupráci, ani dohody o urovaní nevyplývajú tvrdenia žalobcu, že finančné prostriedky poskytnuté žalovanému v zmysle čl. III. bod 3.4 rámcovej zmluvy o spolupráci boli viazané na celé dohodnuté obdobie trvania rámcovej zmluvy o spolupráci t. j. do 1. mája 2012 a že pri predčasnom ukončení zmluvnej spolupráce je žalovaný povinný vrátiť pomernú časť investícií za obdobie po zániku zmluvy a to napriek tomu, že mal byť v tejto otázke, tzn. otázke interpretácie a obsahu rámcovej zmluvy, viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Konštatoval, že odvolací súd tak navyše urobil bez toho, aby dokazovanie akýmkoľvek spôsobom zopakoval alebo doplnil, pričom sám v odôvodnení svojho rozsudku výslovne uviedol, že vychádzal zo záväzných zistení súdu prvej inštancie (viď bod 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu). Výslovil názor, že ak mal odvolací súd za to, že obsah predmetnej zmluvy je iný/odlišný od toho, ako ho zistil súd prvej inštancie, bol odvolací súd vo vzťahu k skutkovej otázke zistenia obsahu právneho úkonu, povinný dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať resp. ho doplniť. Dovolateľ konštatoval, že ak tak neurobil konanie zaťažil vadou uvedenou v § 420 písm. f/ CSP. Poukázal na to, že ani v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu nie je uvedený žiadny dôkaz, ktorý by odvolací súd zopakoval, zopakovanie ani doplnenie dokazovania nebolo vykonané ani na pojednávaní pred odvolacím súdom, ktoré sa konalo dňa 11. decembra 2018. Poukázal na obsah zápisnice z pojednávania, v ktorom síce odvolací súd (zmätočne a nesprávne) uviedol, že zopakuje dokazovanie výsluchom strán, časťou výpovede svedka Q. G. z pojednávania konaného dňa 21. mája 2013 na č. l. 105, 107, prípadne oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu ak to strany budú požadovať, avšak v skutočnosti žiadne takéto dokazovanie nebolo z jeho strany v priebehu odvolacieho konania riadne a v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami CSP zopakované. V súvislosti s údajným zopakovaním dokazovania uviedol, že vyjadrenie (povereného) zamestnanca žalobcu, resp. vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného nie je výsluchom strany sporu. Rovnako tak nemožno za zopakovanie dokazovania považovať oboznámenie sa s časťou výpovede svedka Q. G., pretože tento dôkaz nie je možné vykonať oboznámením sa so záznamom jeho výpovede na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. V súvislosti s údajným oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu uviedol, že sa listinný dôkaz vykoná tak, že súd listinu/listiny alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. Odvolací súd teda rozhodol na základe odlišného skutkového stavu bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania a tým znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, najmä právo na rešpektovanie zisteného skutkového stavu, právo klásť svedkom otázky a vyjadrovať sa k zopakovanému alebo doplnenému dokazovaniu a to v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Dovolateľ ďalej tvrdil, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces aj tým, že postupoval v rozpore s ustanovením § 382 CSP. Namietal, že odvolací súd nikdy stranám sporu vopred neuviedol, ktoré konkrétne ustanovenie (ktorého) všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré nebolo súdom prvej inštancie použité, je podľa jeho názoru rozhodujúce pre posúdenie veci, rovnako ako ani vopred strany sporu nevyzval, aby sa k použitiu tohto (ním navyše nikdy nešpecifikovaného ustanovenia) vyjadril.

20. V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) dovolateľ uviedol, že nebola doposiaľ dovolacím súdom riešená právna otázka, či v prípade vopred poskytnutého finančného plnenia predstavujúceho odplatu za plnenie zmluvne dohodnutých povinností počas celej vopred dohodnutej doby trvania zmluvy (zmluva na dobu určitú), má zmluvná strana, ktorá toto finančné plnenie poskytlá,

v prípade predčasného ukončenia zmluvného vzťahu právo od druhej zmluvnej strany žiadať vrátenie pomernej (aliquótnej) časti tohto plnenia. Výslovil názor, že opačný výklad, ku ktorému sa prihlásil aj odvolací súd, by predstavoval ničím neodôvodnenú výhodu pre tú zmluvnú stranu, ktorá sa zaviazala za poskytnutú odplatu poskytovať dohodnuté protiplnenie počas určeného obdobia - v takomto prípade by získal plnenie (odplatu/investíciu) aj za obdobie, počas ktorého by protistrane žiadne recipročné vzájomné plnenie neposkytoval. Finančné plnenie, ktoré na jednej strane poskytuje jedna zmluvná strana, je nepochybné deliteľným plnením, ktoré je možné rozdeliť na jednotlivé časové úseky dohodnutého trvania vzájomných práv a povinností a teda aj bez problémov a v súlade so zásadou rovnosti strán určiť výšku finančného plnenia, ktorá pripadá na ten ktorý úsek dohodnutého trvania týchto synalagmatických záväzkov. Uzavrel, že ak by bola dovolacím súdom uvedená právna otázka vyriešená správne, dospel by odvolací súd na základe súdom prvej inštancie zisteného a pre odvolací súd záväzného stavu k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny. Z uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

21. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní advokátom (ust. § 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

23. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

24. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z vyššie citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

25. Podľa § 188 ods. 1 CSP súd vykonáva dôkazy na pojednávaní.

26. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie.

27. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

28. Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

29. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd porušil svoju procesnú povinnosť byť viazaný a rozhodnúť na základe skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Výtýkal odvolaciemu súdu, že bez toho, aby dokazovanie v súlade s ust. § 383 a § 384 CSP zopakoval a doplnil, založil svoje rozhodnutie na inom, odlišnom skutkovom stave, aký bol zistený a ustálený súdom prvej

inštancie, hoci ním bol odvolací súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Dovolací súd pripomína, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie s výnimkami ustanovenými v § 383 CSP. Ak ma odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám v zmysle § 384 CSP. Uvedené ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu, aby na základe opakovaného dokazovania dospel k vlastnému zisteniu skutkového stavu, ktoré môže byť odlišné od skutkového zistenia súdu prvej inštancie. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k odlišnému právnemu záveru, dospel bez vykonania riadneho dokazovania. Dovolací súd sa stotožnil s názorom dovolateľa, že postup odvolacieho súdu v danom prípade nezodpovedal uvedeným ustanoveniam, keď si odvolací súd pre svoje - z pohľadu prvoinštančného konania - odlišné skutkové závery neobstaral rovnocenné podklady na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov. Len takýto postup zodpovedá zásade priamosti a ústnosti civilného sporového konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel v podstate iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie.

30. Dovolací súd z obsahu zápisnice z pojednávania odvolacieho súdu zo dňa 11. decembra 2018 zistil, že na tomto pojednávaní predsedníčka senátu podala správu o doterajšom priebehu konania, oboznámila so spornými a nespornými skutočnosťami, predbežným právnym posúdením veci odvolacím súdom a vymenovala dôkazy, ktoré mieni odvolací súd zopakovať a to výsluch strán k otázke investícií vyplatených žalovanému v zmysle čl. III. bod 3.4 rámcovej zmluvy o spolupráci v znení jej dodatku a dohody o urovnaní, časťou výpovede svedka Q. G. z pojednávania konaného dňa 21. mája 2013 a oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu, ak to strany budú požadovať. Z obsahu zápisnice z pojednávania ďalej vyplýva, že sa potom postupne vyjadrili poverení zamestnanec žalobcu a právny zástupca žalovaného, bola prečítaná časť výpovede svedka Q. G. z pojednávania zo dňa 21. mája 2013 a nakoľko to zástupcovia účastníkov nežiadali, odvolací súd upustil od oboznamovania spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 4Cb/106/2009 a následne bol po porade senátu vyhlásený zmeňujúci rozsudok. Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu, tento inak posúdil skutkový stav zistený súdom prvej inštancie ako súd prvej inštancie, keď dospel k záveru, že zo žiadneho ustanovenia rámcovej zmluvy o spolupráci ani jej dodatku, ani dohody o urovnaní nevyplývajú tvrdenia žalobcu, že finančné prostriedky poskytnuté žalovanému v zmysle čl. III. bod 3.4 rámcovej zmluvy o spolupráci boli viazané na celé dohodnuté obdobie trvania rámcovej zmluvy o spolupráci t. j. do 1. mája 2012 a že pri predčasnom ukončení zmluvnej spolupráce je žalovaný povinný vrátiť pomernú časť investícií za obdobie po zániku zmluvy. Pokiaľ ide o vyjadrenie povereného zamestnanca žalobcu a právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní na odvolacom súde, tieto nemožno považovať za doplnenie výsluchom strany v zmysle § 195 CSP a oboznámenie sa s výsluchom svedka Q. G. jeho prečítaním nie je možné považovať za výsluch svedka upravený v § 196 CSP. Odvolací súd nezopakoval ani dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise (rámcová zmluva o spolupráci zo dňa 30. apríla 2007, jej dodatok z 30. mája 2008, dohoda o urovnaní z 15. januára 2010), z ktorých odvolací súd vychádzal pri zistení odlišného skutkového stavu, z ktorého vyvodil hore uvedené závery. Pokiaľ súd zisťuje obsah zmluvy (v danom prípade rámcovej zmluvy o spolupráci v znení jej dodatku a dohody o urovnaní) a to aj za pomoci výkladu zmluvných strán rieši skutkové otázky (skúma a zamýšľa sa nad tým, či sú ustanovenia zmluvy jasné, aký majú zmysel, či si navzájom neprotirečia). Výsledkom tejto činnosti súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku nemožno považovať za právne posúdenie. Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2019 zo 14. marca 2019).

31. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd postupoval v rozpore s ustanovením § 384 ods. 1 CSP, keď dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako okresný súd bez vykonania vlastného dokazovania alebo jeho zopakovania v odvolacom konaní; k odlišnému hodnoteniu dôkazu má odvolací súd povinnosť poskytnúť sporovej strane možnosť sa k nemu vyjadriť. Pokiaľ tak neurobí možno považovať jeho odchyľne skutkové závery za urobené v rozpore s § 204, § 378 ods. 1 a § 384 ods. 1 CSP a v takom prípade je odvolacie konanie postihnuté vadou podľa § 420 písm. f/ CSP (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/111/2017).

32. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutých výrokoch zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ust. § 449 ods. 1 a § 450 CSP). Odvolací súd bude postupovať v intenciách právneho názoru vysloveného dovolacím súdom a vo veci opätovne rozhodne. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu - prehodnotenie dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie - sa dovolací súd už nezaoberal argumentáciou dovolateľa, ktorou odôvodnil prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

33. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (ust. § 453 ods. 3 CSP).

34. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.